

ARJANTİN; DOĞRUDAN DEMOKRASİ DENEYİMİNDE KADINLARIN SESİ*

Emet Değirmenci

Arjantin'de 20 Aralık 2001 tarihinde sosyal ve ekonomik bir çöküş yaşandı. Halkın siyasilere tepkisi nedeniyle birbirinin peşi sıra -bir ay içinde- beş başbakan değişti. Başkan Fernando de la Rúa'nın istifasından bugüne yaşananlar gerçekten ilginç. Çeşitli sol gruplarca aylardır sürdürülen anti-kapitalist mücadele, ortodoks sol anlayışın çok ötesinde. Her ne kadar adları çok duyulmasa da özgürlükçü grupların etkile-riyle sol kesim tarafından bir doğrudan demokrasi pratiği yaşandığı bir gerçek.

Kimilerine göre 2002 yılında Arjantin'de bir devrim destanı yazılıyor. Kimilerine göre ise yöre sakinleri meclisleri aracılığıyla kapitalizmin kokuşmuşluğuna meydan okuyor. Bunun yanısıra yerel toplum çeşitli boyutlarıyla bağımsız ve kendi kendine yeterli yerel örgütlenmeler kurma çabasında. Yaşananlar gerçekten yakından izlenmeli. Çünkü oradaki değişim, yerel halkın kendi kaderini doğrudan demokrasi aracılığıyla çiziyor olması Zapatista'lardan sonra yakın tarihimizin ilk örneği. Serbest meslek sahibinden işçisine, işsizine, hemşire, memur, öğretmen ve mesleğinde uzmanlaşmış kişilere kadar her kesimden insanların kendilerini içinde bulabildikleri bir

doğrudan demokrasi pratiği. En önemlisi de bu yürekli Arjantin'liler küresel kapitalizmin alabildiğine geliştiği günümüzde diğer Latin Amerika ülkelerine ve bizim gibi IMF ve Dünya Bankası politikalarıyla günden güne yoksullaşan ülkelere bu gidişe dur demenin yollarını öğretiyor olmaları.

Bölgelerde oluşturulan yurttaş komiteleri aracılığıyla sürdürülen bu doğrudan demokrasi pratiğinde kadınların da sesleri yükseliyor. Dolayısıyla bu yazının ilk bölümünde kadınların doğrudan demokrasi hareketine katkıları üzerinde durulacaktır. İkinci bölümde ise Avustralya- Sydney'de 29 Haziran 2002 tarihinde yapılan Latin Amerika Konferansı'nda konuşan *Cumartesi Anneler Birliği*'nin başkanı *Hebe de Bonefini*'nin deneyimlerine yer verilecektir. Uzun bir mücadele geçmişleri olan *Cumartesi Anneleri Birliği*'nin nasıl kurulduğu ve neler yaptıklarını ve hergün daha da büyüyen projeleri gerçekten dünyadaki eşsiz örneklerden biri.

Neler Oldu Arjantin'de?

Öncelikle biraz olup biteni özetlemek gerekirse; IMF ve Dünya Bankası'nın Arjantin üzerinde

yürüttüğü politikalar yerel finansal kuruluşları çürüterek nihayet Aralık 2001 de çöktü. Daha önce devlete ait olan elektrik, su, gaz ve hatta kamusal sağlık kurumları bile özelleştirilmişti. Halk, dünyadaki en pahalı elektrik faturalarıyla yüzyüze geldi. Politikacılar, hatta sendikacılar duruma seyirci kalınca halk yıllardır süren adaletsizliğe tepkisiyle isyana gebe, kitlesel mücadelesine başladı. Hükümetin yıllarca halkın gereksinimlerini anlamaktan ve dinlemekten uzak olması, hükümet ve halk arasında önemli bir uçurum meydana getirmişti. İşsizliğin yüzde 23 olduğu Arjantin'de halk devlet kurumlarındaki bu yozlaşmışlığa karşı çıkarken aynı zamanda sendikalar gibi eski klasik örgütlenmelere ve kurumlara da güvenini kaybetti. Örneğin, işinden atılan bir hemşire kendisine politik görüşü nedeniyle üyesi olduğu bir sendikanın sahip çıkmadığından söz ediyor. Bir diğer örnek de Buenos Aires'te Palermo Yurttaş Birliği'nde eğitim komitesi başkanı olan Carmen Fernández "Herkes çürümüş kokmuş politikacılardan kesinlikle bıktı. Biz demokrasiye karşı değiliz ama artık yurttaşlar olarak onların kokusunu duymak istemiyoruz!"¹ diyor.

Yurttaşlar semtlerinde, sorunları çevresinde bir araya gelip *Yurttaş Gücü Birlikleri (Poder Ciudadano)* oluşturdular. Bunların sayısının yalnız başkent Buenos Aires'te 50, Rosario kentinde ise 27 olduğu belirtiliyor. Bu yerel meclislerde günlük yaşamın gereksinimlerine yönelik herşey tartışılıyor. Gücü yerelliğe dayanan alternatif çözümler üretiliyor. Her pazar yerel meclisler delegeleri aracılığıyla bir kent

meclisi toplantısı yapıyorlar. Her kentin meydanındaki en büyük alan -örneğin bu Buenos Aires için *Plaza de Mayo*- bir kent meclisi toplanıyor. Burada bazen 4000 kişinin toplantı için hazır bulunduğu söyleniyor. Her yaştan bağımsız yurttaşlar olarak birçok kişi daha önce hiç bilmediği ve karşılaşmadığı bir dizi terminoloji ile karşılaşmanın heyecanını yaşıyor. Her cins ve her düzeyde insanın kendilerini ifade edebildikleri bu toplantılarda; gündem, kolaylaştırıcı (toplantıyı yönlendiren kişi), idari komite, meclisler arası komiteler, delegeler konseyi gibi deyimlere alışmak çok zaman almıyor. Özellikle kadınların neler düşündüklerine bakarsak:

"Yıllardan beri büyüyen Arjantin kadın hareketi, bugün tüm ülkeye yayılmış kadın grupları içindeki farklı sosyal, ekonomik, kültürel ve ideolojik kökenlere sahip kadınları bir araya getirmektedir. Bu kadınlar kendilerini farklı alanlara adanmışlardır: aile içindeki şiddet, kamusal alan içindeki kadınlar, kadın sağlığı danışmanlığı, insan hakları, internet, medya, araştırma komisyonları. İdeolojik ve olaylara yaklaşımlarındaki farklılıklarına rağmen

bu kadınların çalışmaları asla yeterince takdir edilemez. Bunlar olmaksızın ne belediyelerde, bölgelerde ve ulusal düzeyde ne de parlamentonun kendisinde bir değişiklik meydana gelebilirdi. Kadınların kendileri gibi Arjantin'in günlük yaşamında da hiçbir şey böylesine değişmezdi.

"Tüm kadınlar eşit haklara sahip olarak toplanmakta, toplantı esnasında hiçbir yaşlı kadın genç bir kadının konuşmasını engellemekte veya tersi gerçekleşmemektedir. Kadınların, hareketlerin tümüne katılımı süreklilik göstermekte ve genellikle çok etkili olmaktadır. Ka-

¹ Marcela Valente, *The Seed of a New Form of Citizen Participation*, New IPS, Inter Press Service dökümanı, <http://www.social-ecology.org/forums/>. Doğrudan Demokrasi forumu 03.04.2002.

dınlar, meclis delegeleri olmakta veya (*Carecados*) *Boş Tencere Ayaklanmaları*'nda belirleyici role sahip olmaktadır. Doğrudan eylemlerde (boş evlere yerleşme gibi) bulunmakta veya belirli çalışma gruplarında (örneğin ben bir halk meclisinin basın komitesinde çalışıyorum) aktif olarak yer almaktadır. Toplantılarda hiç kimse bir delegenin, örneğin kadın olduğu için, yetersiz olduğu fikrine sahip değildir. Eğer herhangi biri, bir kadının toplantılara gitmesinin yasaklanması gibi bir düşünceye sahip olsaydı anında hayatının en kötü saatlerini yaşamaya başlardı. Boş konutlara yerleşen kadınlar çoğunlukla küçük çocuklara sahip veya hamile annelerdir. Genellikle de bir işte çalışmaktadırlar. Bu kadınlar ve aileleri insanca bir konutta yaşamayı talep etmekte ve bunun için de makul bir kira ödemeye hazırdırlar. Hiçbir hediye istememekteler. Kira ödemeleri veya bir ev almaları imkansız olan diğer kadınlar ise bu konutlarda oturmaya karar vermişlerdir"²

Buralarda, toplumun kendi sebze meyvesini yetiştirebileceği toplum bahçelerinden semt bankaları oluşturulmasına kadar çeşitli kararlar alıp uyguluyor. Örneğin, Moron yurttaş komitesinden bir kadının -Şubat 2002 tarihinde- sesine kulak verelim: "Halk açlıkla karşı karşıya. 200 hektarlık yerel toplum için olan sebze meyva bahçesi boş yatıyor. Karar verelim, orada kim gidip çalışacak? Ne yetiştireceğiz?"(3)

Ancak bu yerel halk meclislerinin örgütlenmesi, toplanması ve kararlar alması da çeşitli kesimlerin baskısına maruz kalıyor. Buones Aires'te genellikle düşük gelirlilerin yaşadığı kuzey, güney ve batı bölgesindeki meclisler epey şiddete maruz kalan bölgeler. Örneğin, belediye çalışanları ve "Peronist Adalet Partisi" ve "Radikal Yurttaş Sendikası" üyeleri gibi geleneksel partilerin çalışanları da bu meclislere sempati duydukları için tedirginlik içinde yaşayabiliyorlar. Meclis toplantıları sırasında baltalarla saldırılıp yaralanmalar meydana gelebiliyor. Bir başka örnek, geleneksel partilerin birinden bir

kadın semt meclislerinde eylemci haline geliyor. Fakat çok geçmeden evi kundaklanabiliyor. 53 yaşındaki hemşire Cristina Guerra "kriz başladığından bugüne meclislere dışardan uygulanan şiddet nedeniyle katılım düşmeye başladı. Ancak, biz hiç kimsenin memnun olmadığı bu dünyayı değiştirmek üzere sistemli olarak toplanmaya devam ediyoruz" deyip sözlerini söyle sürdürüyor. "Zalim bir sistem içinde yaşıyoruz. Halk tarafından oluşturulan bu yeni alanlarda bir araya gelerek gidışata dur demeye çalışıyoruz. Bölgesel politik liderler kent meclislerinin önünü tıkamaya çalıştılar. Fakat halk buna izin vermeyecek. Biz halk olarak yürüyüşlere, protestolara katılarak gücümüzü harekete geçirmeye devam ediyoruz. Gereksinimlerimiz için değiş-tokuş sistemiyle ayakta kalıyoruz."³

Özellikle Buones Aires'te halk; kuzey, güney, ve doğuda semt meclisleri aracılığıyla yalnızca devlet hastaneleri, elektrik, su, gaz ve halk sağlığı gibi kamusal hizmetlerinde aşırı fiyat artışlarına ve finansal kurumların yozlaşmış işleyişine karşı çıkmakla kalmıyor. Bunların nasıl işletilmesi gerektiği üzerine de politikalar üretiyor. Örneğin Palermo Viejo yerel yurttaş birimi bir ilk yardım kliniği kurmuş ve devlet hastanelerinin sorunlarının nasıl çözümlenebileceği üzerine görüşler üretmiş. Bu süreç içinde halk "Arjantin Yanıyor" gazetesi, yerel radyolarda "Meclis Saatleri" gibi programlarla kendi medyasını da yaratmış.

Herkesin yurttaş meclislerine katılıp kendisini ifade etmek istemesi ise şaşırtıcı düzeyde. Örneğin, Palermo Yurttaş Meclisindeki Fernandez, şu ana kadar yaşamında böyle bir şeyle karşılaşmamış olduğunu belirtip "70 yaşındaki komşu kadın yaşamında nadiren evinden çıkardı. Şimdi ise mahalle meclisi toplantılarına gelip sonuna kadar izliyor. Onun bir sloganı var. Sürekli olarak 'politikacılar gitmeli, onlar hiçbir şey anlamıyorlar!' diyor"⁴. Arjantin para birimi *Pesos*'un dolara endekslenmesi için

² Orquidía, *Arjantin: Kadınların Ayaklanması*, Toplumsal Ekoloji Dergisi, bu sayıda.

³ Marcela Valente, *Argentina's Rebellion in the Neighborhoods*, IPS dökümanı <http://www.social-ecology.org/forums/> Doğrudan Demokrasi Forumu, 13.02.2002

⁴ Agy.

Arjantin'i o sıralarda ziyaret eden IMF heyetini protesto yürüyüşüne katılan halktan bir kadın etkinlik sonunda evinin yolunu tutarken "Bu çabalar köklü bir değişiklik yaratacak mı bilmiyorum, ama en azından bu süreç bize sürekli uyanık olmamızı öğretiyor" diyor.

12 Milyondan fazla bir nüfusa sahip olan Buenos Aires'deki yurttaş birliklerinde her hafta düzenli toplantılar yapıp semtler arası diyalog ve koordinasyonu sağlayan Plaza'daki meclise delegeler gönderiliyor. Elindeki yeni megafonuyla bir kadın sesleniyor "bir karar alınabilmesi için en az 20 mahalle meclisinin delegeleri konseye katılmalı. İdari komite 15 dakika önce toplanıp taslak gündemi oluşturmalı"⁵. Kent meclisine genelde en az 100-200 arası delege katılıyor. Genelde öneriler daha önceden kendi medyalarında tartışıldığından ve radyo ve gazeteler yoluyla halka önceden duyurulduğundan kararlar alınması uzun sürmüyor. Yurttaş birliklerindeki yatay örgütlenmeye yönelik güç yapısının korunması esas olduğu için toplantıları yönlendiren kolaylaştırıcılar sürekli değiştiriliyor (bu konuda daha geniş bilgi, derginin bu sayısında "Arjantin Mahalle Meclisleri" yazısında bulunabilir).

Parasız Yaşam / Değiş-Tokuş Sistemi

Bankadaki hesaplar dondurulup binlerce işyeri çöküşe doğru gidince halk ayakta kalmanın çarelerini yaşama geçirmeye başlamış. Aslında bu çaba dört yıl öncesine dayanıyor. Yıllar önce gidişattan kaygı duyanlar, Buenos Aires'in varoşlarında yaşayan *Toba Yerlileri'nin parasız yaşamını* başka bir deyişle *değiş-tokuş sistemini* örnek almışlar. Örneğin, şu anda "Tüm Arjantin'de 2.5 ile 5 milyon Arjantinli yiyecekten giyeceğe, taşıma ve hatta tatil gereksinmesine kadar ihtiyaçlarını yaklaşık 4500 değiş-tokuş kulübünden karşılıyor. Çünkü Buenos Aires'te her altı yiyecek dükkanından biri kapandı. Ekonomi bakanı Jorge Remes Lenicov bunu yüzyıl içindeki en kötü kriz olarak tanımladı."⁶

Toba yerli halkı 150 kişiden oluşuyor ve *Rezerv* denilen kentten uzak bir yerde kendilerine tanıyan yalıtılmış bir yaşam alanında bulunuyorlar. Bu sisteme dahil olanlar başta 40 kişiyken şimdi 200 üyesi var. Örneğin, Toba yerlilerinden Sonia Diez sepetindeki yiyeceği trampa etmek için geldiği pazar yerinde şöyle diyor: "Değiş-Tokuş sisteminden önce yeni elbise, yeni ayakkabı alamazdım. Bu sistemin yararlarını fazlasıyla görüyoruz." Sistemi izlemeye gelen Maria Rodriguez ise şöyle diyor: "Ben buraya ilk kez geliyorum. Rezerv'i tanıyıp bilmek istiyorum. Sanırım bu çok önemli bir alternatif. Bu sistem yerli halkın sefillikten kurtulmasının tek yolu idi"⁷.

ARJANTİN ANNELER BİRLİĞİ *

Şimdi de yazının başında belirtildiği gibi çeyrek yüzyıldır çocuklarını arayan 'Arjantin Anneleri'nin sesine kulak verelim.

Avustralya Sydney'de 29 Haziran 2002 tarihinde UTS (Sydney Teknoloji Üniversitesi)'de yapılan Latin Amerika konferansında birbirinin peşi sıra Kolombiya, Şili ve Arjantin'den ilginç bir dizi konuşmacıyı dinledik. Konferansın ikinci yarısında salonda bulunan başı eşarpla örtülü gruptan bir kadın kürsüye çıktı. Beyaz üzerine mavi kanaviçe işlemeli yazılardan Cumartesi Anneleri olduklarını anladığımız bu gruptan Hebe de Bonefini susmak bilmeyen alkışlarla konuşmasına başladı. *Hebe de Bonefini* şu anda 65 yaşlarında. Yaşamının 25 yılını aktif bir '*Cumartesi Annesi*' lideri olarak geçirmiş. Onlarca yıllık mücadele birikimini kısa ve öz olarak bize aktarırken çevirmen arkadaş ve dinleyiciler olarak biz de çok heyecanlandık. Kendisi bu mücadele içinden doğan bir üniversitenin de annesi aynı zamanda. 25 yıldır Buenos Aires'te her cumartesi 3 bin kişiyle yaptıkları sürekli eylemleri anlattı. Çocukları yok edilen / kaybedilen annelerin acılarına ortak olurken neler ürettiklerini dinlemek oldukça ilginçti: "Biz, her cumartesi Buenos Aires'in Plaza meydanında

⁷ A.g.y.

* Bu bölüm, Avustralya- Sydney'de 29 Haziran 2002 tarihinde UTS(Sydney Teknoloji Üniversitesi)'de yapılan Latin Amerika konferansında tuttuğum notlar baz alınarak hazırlanmıştır.

⁵ Agy.

⁶ Reuters, *Organizing Community*, 05.03.2002

topluyoruz. Bu bazen büyük bir müzik konseri olur. Bazen de değişik konuşmaların yapıldığı, yeni projelerin gündeme getirildiği bir toplantı olur ve 25 yıldır sürer gider. Pırl pırl genç insanların yok edilmelerine karşı barışçıl demokratik mücadele verdik ve sürdürüyoruz. Bunda payı olan askeri güçleri, hükümetleri, partileri ve hatta sendikaları kınıyoruz" diyerek söze başladı ana Bonefini.

"Yetkili otoriteler bizleri ulusal ve uluslararası kamuoyunda susturmak için çeşitli çareler düşündüler. Hükümet bize emeklilik maaşı bile önerdi. Diğer bir deyişle, bizim mücadelemizi satın almaya çalıştılar. Kaybedilen, öldürülen çocuklarımız için kelle başına para bile önerdiler. Böylece yaptıklarını ve yapacaklarını meşrulaştırmaya çalıştılar. Biz, tüm bunları reddettik. Çoğumuz yoksul ailelerden geliyoruz. Kendi ayaklarımız üzerinde durmanın yollarını araştırdık".

Anneler Birliği Kurumsallaşıyor

Bu uzun soluklu mücadeleye aracılığıyla zamanla önemli kazanımlar hatta yerleşik bir kültür de oluşmuş. Süreç içinde Anneler Birliği kurumsallaşmış. Hatta şimdi bir üniversiteleri bile var. Fakat bu düzeye gelmek hiç de kolay olmamış. Zulmeden bir düzene karşı, eşitlikçi özgür bir gelecek için yüreklerindeki inançtan başka hiçbir şeyleri olmayan bu insanlar ne yapabilirlerdi? Sonunda Buenos Aires'te terkedilmiş döküntü binalardan birini işgal etmişler. "İlk başta binanın pislikten yanına yaklaşılmıyordu. 17 bin ton pislik ve atık temizledik" diyor Hebe de Bonefini. Sonra da sanatçısıyla, marangozuyla elektrikçisiyle ve bahçe düzenleyicisiyle kolektif bir çalışmaya koyulmuş. Sonunda o ortam öyle cıvı cıvı,

öylesine rengarenk olmuş ki şimdi kimsenin tanıyamayacağı bir hale getirilmiş. Yine Bonefini'nin sözlerine kulak verirsek: "Elbette bizi orada rahat bırakmak istemediler. Polis ve asker gücüyle birçok kez oradan söküp atılmaya zorlandık. Fakat kolluk güçleri 450 kişinin geceli gündüzlü direndiklerini görünce sonunda vaz geçtiler". Şu anda üniversitede el sanatları, müzik, bahçecilik, marangozluk ve çeşitli konularda atölye çalışmaları yapıyor. Hatta bu proje üzerine yüksek lisans ve doktora araştırması yapan öğrencileri bile olduğundan söz ediliyor. Öyle ya atasözümüzü buraya uyarlasak; bir elin nesi var? İki elin gücü sesi var.

"Projemizde yatay örgütlenmeye başından beri çok dikkat ediyoruz. Görünürde müdür falan var ama, biz kararları fikir birliğiyle alıyoruz. Geleneksel sistemin aksine kimin doktora, yüksek lisansı var diye değil, kim hangi işi iyi yapıyorsa onu o grubun yönlendiricisi konumuna getiriyoruz. Örneğin, ben bu üniversitenin müdürüyüm, oysa okuma yazmayı bile sonradan öğrendim."

"Son yıllarda Arjantin'deki ekonomik ve siyasi çöküşle projemiz daha da canlılık kazandı" diyerek konuşmasını sürdürüyor Anne Bonefini. "İşinden atılan mühendis, ekonomist, bilgisayar yazılımcısı, sanatçı, zanaatkar gibi bir dizi nitelikli insan bize geliyor ve ne yapabilirim diye soruyorlar. Biz de beceri ve gereksinimlerimizi paylaşmak için bir değişim sistemi kurduk. Kısacası mümkün olduğunca, var olan

sistemin bir parçası olmadan günlük yaşamımızı sürdürebiliyoruz. Örneğin, öğretmen çocuklara eğitim veriyor. Karşılığında bahçıvan arkadaş onun evindeki sebze meyve bahçesi için yardımcı oluyor. Ya da berber saçını kesiyor, terzi söküğünü dikeyiyor vb. Şu anda hiçbir şeyi dışardan almıyoruz. Fabrikamız da var. Bisküvimizi, ayakkabımızı dahi kendimiz yapıyoruz. 500'e yakın insan çalışıyor. Avukatlarımız var. Polis karakoluna götürülen çocuklarımızın arkasında durabiliyoruz. Ya da cinsel saldırıya uğrayan kız kardeşimizin, ev içi şiddet görüp evinden uzaklaşmak zorunda kalan kadınlarımıza sahip çıkabiliyoruz. Semtlerdeki örgütlenmeleri sü-

rekli büyütüp geliştiriyoruz."Projemizde yatay örgütlenmeye başından beri çok dikkat ediyoruz. Görünürde müdür falan var ama, biz kararları fikir birliğiyle alıyoruz. Geleneksel sistemdekinin aksine kimin doktorası, yüksek lisansı var diye değil, kim hangi işi iyi yapıyorsa onu o grubun yönlendirici konumuna getiriyoruz. Örneğin, ben bu üniversitenin müdürüyüm, oysa okuma yazmayı bile sonradan öğrendim."

Yüreğinde kocaman bir dünya taşıyan bu insanları dinledikçe bizler de coşkuyla dolduk. Kafamızdakilerin dünyanın bir yerlerinde birileri tarafından hayata geçirildiğini duydukça konuşmanın gerisini heyecandan ayakta izledik. Konuşması zaman zaman coşkulu alkışlarla kesilen Hebe de Bonefini, Arjantin Anneler Birliği olarak dünyada olup bitenle de yakından ilgilendiklerini anlatıyor: "Gücümüzün yettiğince dünyanın diğer yerlerindeki annelere ulaşmaya ve onlarla dayanışmaya çalışıyoruz. Örneğin Filistin halkı zor durumda. Amerika İsrail'in arkasında ve yıllardır sürüp giden bir savaş yaşanıyor. Filistin'de savaşta çocukları öldürülen annelerle görüştük. Acılarına ve çaresizliklerine daha yakından tanık olduk. Irak'a gittik, körfez savaşının etkilerini yerinde gördük. Amerikan ambargosundan etkilenen hasta ve yoksul insanların acıyla nasıl kıvrandıklarını gördük. Meksika'da Zapatista'larla ve onların liderleri Markos'la görüştük. Burada Avustralya'da sürüp giden bir sığınmacı sorunu olduğunu duyduk. Çölün ortasında zorunlu göçaltı evlerinde insanlar yıllarca hapis gibi tutuluyorlarmış. Bugünlerde özgürlükleri için açlık grevi yapıyorlarmış. Duyarsız kalan yetkilileri kınıyoruz. Dünyanın neresinde olursa olsun var olan bir adaletsizlik bizim de canımızı acıtıyor. Çünkü insan olmanın duyarlılığı bu!" deyip sözlerini akşamın ilerleyen saatlerinde zorunlu olarak bitiriyor.

Arjantin'deki durumu Kadınların Ayaklanması

yazısından bir alıntıyla sonlarsak; "Son zamanlarda giderek artan bir devlet darbesi söylentisi var. Gerçekte ise askeri kadrolar ile büyük patronlar arasında, farklı eyaletlerin güvenlik güçleri arasında, aynı zamanda belli politikacılar arasında konuşmalar var. Halk meclisleri şimdiye kadar bu manevraların açıkça karşısında olduğunu ifade etti ve aynı zamanda neoliberal başbakan de la Rúa'nın düşürülmesine yol açan 19 ve 30 Aralık 2001 ayaklanmalarının bastırılması sırasında, ülke çapındaki yaklaşık 30 ölümden sorumlu olanların aydınlatılmasını ve hukuki takibini talep etti. Medyanın ve yönetimdekilerin bahsetmemelerine, bu tabandan katılma dayalı yeni politik süreci karalama, gizleme veya sekterleştirici gösterme çabalarına rağmen hareket gelişmektedir. Gerçek ise bugün başarılın şeydir ve bu anlayışa sahip olmak bizleri geriye giden her yoldan uzak tutacaktır".

Gerçekten Arjantin'de yaşananlar küresel kapitalizmin özellikle 11 Eylül 2001 olayından sonra anti-terörizm adı altında sürekli bir savaş çığırtkanlığı yapılan günümüzde dünya halklarına örnek oluyor. Arjantin'deki halk, geleceğin özgürlükçü politikasının bugün yaşadıkları aktif süreç içinden doğacağına inanıyor. Ancak, bu doğrudan demokrasi anlayışının sekteye uğramaması ve hatta geliştirilmesi için kaygılar da yok değil. Örneğin, eğer meclislerde zamanla ortodoks sol bir anlayış hakim olur ve demokratik merkezîyetçilik adı altında yatay örgütlenmeden uzaklaşırsa... Dileriz benliklerinde bir değil birden fazla yürek taşıma yetisine sahip bu güzel kadınlar akılcı bir şekilde doğrudan demokrasi pratiğine aktif katılımlarını sürdürürler. Biz de onların öykülerinden esinlenip kendi yaşadığımız yerlerde böylesi projeleri hayata geçirip ya da sayılarını artırıp yarının özgürlükçü toplumunu kurmada daha güçlü adımlar atarız. Hebe de Bonefeni gibi nice kadının cesaret ve aydınlık öyküsü kim bilir dünyanın hangi köşesinde ezilen halklara örnek olacak.